

HEILIGE AMON, TOON ONS DE WEG

Met z'n vijftigen op een landgoed drie dagen lang zingen, bidden en mediteren, en spelen met seks en mishandeling, zogenaamd omdat God dat wil. Koert van der Velde – voor de gelegenheid luisterend naar de naam broeder Poem – dompelde zich 72 uur onder in de fictieve cult van de Amon-sekte. Een deelneemster: 'Al was het spel, ik beleefde de vernedering wel degelijk. Ik heb vier weken nodig om hier weer helemaal bovenop te komen.'

KOERT VAN DER VELDE

Onder het motto ‘liefhebben, vereren en gehoorzamen’ zijn op een dinsdagavond eind juni bijna vijftig liefhebbers aangekomen op een landgoed in Drenthe, om na een dag voorbereiden drie dagen lang als lid van een enge sekte met een serene glimlach op het gezicht en in het wit gekleed de goddelijke Amon te vereren. De religieuze idealen worden zo consequent gehanteerd dat het alleen nog maar kan ontsporen.

In het begin zijn de in het zwart gestoken bewakers met gummiknuppels er alleen om de uitverkorenen tegen de kwade buitenwereld te beschermen. Dan gaan ze erop toezien dat ieders lach wel gul genoeg blijft. En later martelen ze er lustig op los om de broeders en zusters van hun zonden te bevrijden.

Om mee te kunnen doen aan een van de twee opeenvolgende sessies van de cult van Amon moest ik achter aansluiten op de wachtlijst van de organisatie die een vorm van larp, *live action role playing*, biedt. *Larp is toneel zonder toeschouwers* – voor twee- tot vijfduizend deelnemers. In Nederland kun je elke week wel ergens larpen, maar dit evenement is nog nooit vertoonde hardcore: een drie etmalen durende mindfuck in een enge sekte. De leer in een notendop: gehoorzaam Amon want hij is liefde, en de ongelovige buitenwereld is kwaadaardig. Er loopt een psycholoog mee om ongelukken te voorkomen. Sommige deelnemers

zijn ooit seksueel misbruikt en zouden door het spel hun trauma's willen verwerken, zegt de organisatie. Daarom ben ik akkoord gegaan met anonimiteit van spelers en organisatie, en zijn gezichten onherkenbaar gemaakt.

Meer dan de helft van de deelnemers is speciaal afgereisd uit andere Europese landen. Alle deelnemers hebben veel larp-ervaring, behalve ik. Hoogopgeleide dertigers zijn oververtegenwoordigd. Er lopen verschillende consultants rond, je hoort over studies biologie en geschiedenis, je ziet veel tatoeages, en hardrock en pagan-folk zijn populair. Iedereen speelt mee in een van de vele verhaallijnen en intriges die de organisatoren erin hebben gelegd. Het begint met voor iedereen een eigen, vooraf gegeven geschiedenis, tot het moment van aankomst in de cult. Vanaf dan gaat het maar om één ding: gehersenspoeld worden tot volgzzaam sektelid.

**'Al spelend genieten we van de
schoonheid van het spirituele
sekteleven, en we maken daarbij
schaamteloos gebruik van de
onvermijdelijke ontsporing ervan'**

Koem bay ya Amon

De deelnemers zingen drie dagen uit volle borst de godheid Amon en zijn plaatsvervanger op aarde Gaia toe. Handen zwaaiend in de lucht met religieuze meezingers als *Koem bay ya Amon*, *koem bay ya*, en *biddend* 'Heilige Amon, toon ons de weg'. Gaia wordt gespeeld door een Jomandaachtige vrouw in bloemetjesjurk. Volgelingen kijken haar smachtend aan en sommigen knielen voor haar. Gaia neemt de verering minzaam tot zich. Er zijn aparte eettafels voor Gaia en haar secondanten, die zich door gewone sekteleiden laten bedienen.

Overdag doen we spirituele workshops om het religieuze verder te verdiepen, zoals boomknuffelen, aura's zien, chakra's voelen, reïncarnatie en droomuitleg. En ook zijn er psychologische workshops zoals 'jezelf verlossen van je ego', 'omgaan met mislukking' en 'jezelf reinigen door pijn'. Opgeteld zijn we per dag een uur of zes religieus bezig, nog afgezien van al het gehug in de naam van Amon – het is het hart van de cult van Amon, en dat is wat het spel zo aantrekkelijk maakt.

Bij de sekte hoort het liefhebben van Amon, maar ook van elkaar.

Menig spirituele club kan alleen maar dromen van de populariteit die de cult van Amon heeft. Het geheim? De deelnemers geloven niet. Niet in Amon, niet in aura's, gebed, reïncarnatie of kosmische energie-

ën. ‘Ik zou niet weten hoe dat zou moeten, geloven,’ zegt een vrouw met het naamkaartje Wisdom. Het is spel.

De cult van Amon past in de trend dat mensen met religie f lirtten zonder dat ze ook maar in iets geloven. Het laat zien dat de religieuze landkaart radicaal veranderd is. Veertig jaar geleden werd die gedomineerd door kerkelijk christendom waarin geloof in een bepaalde set voorstellingen centraal stond. Een spel zoals dit was volstrekt ondenkbaar. Religie was serieuze kost. In die tijd beleefden sektes in het Westen hun hoogtepunt, maar tegenwoordig zijn sektes grotendeels verdwenen. En dat wat sektes als hardste ontkenden, namelijk hun engekanten, wordt nu tot spel gemaakt, waardoor het kwaad tegelijkertijd wordt erkend als kaltgestellt – het is immers maar spel. ‘Al spelend genieten we van de schoonheid van het spirituele sekteleven,’ zegt een deelnemer. ‘En we maken daarbij eveneens schaamteloos gebruik van de onvermijdelijke ontsporing ervan.’

Een voet tussen de deur

Het spel begint op woensdagavond bij een bushalte, een paar minuten lopen van het landgoed. In kleine groepjes druppelen de 22 nieuwelingen binnen bij de Nederlandse vestiging van de wereldwijde Amoncult. Tientallen broeders en zusters verwelkomen me met hugs terwijl ze in mijn oren f luisteren: ‘We houden van je.’ Liefdevol en langdurig kijkt zuster Ocean me in de ogen. ‘Wat fantastisch dat iij er bent.’

De volgende dag hebben we een intensief programma om onze kennis te verdiepen over Amon en hoe hem te eren. Bij de workshop ‘Verspreid de boodschap van Amon van deur tot deur’, leren de sekteleiden de van Jehova’s getuigen afgekeken kneepjes van het vak. ‘Zeg niet gelijk dat je de liefde van Amon komt brengen. Dat zegt ze niets. Zeg dat je technieken hebt om licht te brengen in hun zware bestaan.’ Een voet tussen de deur is soms noodzakelijk. ‘De aanhouder wint.’

Die avond staan de nieuwelingen tijdens het initiatieritueel in een rij om opnieuw geboren te worden in de Amon-cult. Langzaam schuiven we het gebouw binnen. Om de paar meter staat een broeder of zuster om me weer te omhelzen en me even liefdevol in de ogen te kijken. Terwijl ze het kaartje met mijn oude naam in ontvangst nemen, vertellen ze me dat ik hun broeder word en dat dat zo immens veel voor hen betekent. Dan moet ik een deur door en kom ik in de armen van de in een wit gewaad gestoken Gaia terecht die me mijn nieuwe naam inf luistert terwijl ze me tegen haar boezem drukt: broeder Poem. Dan volgt weer een lange rij hugs en knuffels terwijl zalvende stemmen zeggen: ‘Broeder, ik hou van je,’ en het ene na het andere paar ogen me glanzend aankijkt. Vanaf nu ben ik onderdeel van de ultieme liefdescult.

De deelnemers worden met gummiknuppels opgewacht door de in het zwart geklede bewakers.

Wijsheid en een heleboel bullshit

Wie anderhalve dag later nietsvermoedend het terrein op komt, staat raar te kijken. Vanaf de oprijlaan komt het luidruchtige gehijg en gekreun uit de love room op de eerste verdieping je al tegemoet. Op het grasveld staan zwarte kuipen waar omheen in het zwart gestoken mannen en vrouwen witte sekteleiden waterboarden. Ze gaan kopje onder, omhoog en weer onder, totdat ze willoos zijn geworden. Alles gebeurt met wederzijds goedvinden en volgens het principe dat het slachtoffer bepaalt. ‘Egoïst!’ blaft de in het zwart geklede broeder Unity zuster Purety toe, die in haar witte gewaad op de grond ligt. ‘Je geeft niet echt om Amon, maar alleen om jezelf. Dus doe je ook ons tekort. Wij zijn je liefhebbende broeders! Begrepen?’

Sommige spelers zijn openlijk op zoek naar een geweldervaring. Op het ‘out game-bord’ hangen oproepen zoals: ‘Ik wil graag hardhandig terechtgewezen worden’, ‘Ik zoek een romance-partner’, of: ‘Ik wil gebrainwasht worden’. Laat ik er ook maar aan geloven, denk ik de laatste dag. Dus zeg ik tegen broeder Cure, de baas van de ordedienst, dat ik twijfel over Amons leer. ‘Ik hoor een heleboel wijsheid,’ zeg ik, ‘maar ook een heleboel bullshit.’ Broeder Cure stuurt me linea recta naar de zolder van het landhuis. Op zolder klinkt ambient muziek en schijnt paars licht. Aan rekken hangen kettingen, gasmaskers, zweepjes en ander martelwerktuig. Er staan een paar stoelen, een bed, een leugendetector en een karretje met allerlei potjes en spuiten.

Broeder Heaven, een lange man in een doktersjas en met een eeuwige smile op zijn gezicht, draagt me op te gaan zitten. Nadat ik op het ‘out of game-lijstje’ heb aangevinkt wat ik per se niet wil, past hij verschillende hersenspoel-technieken toe, zoals net zolang vragen wat er op een foto met een stoel erop staat, totdat ik toegeef dat het een tafel is. Om me vervolgens uit te foeteren omdat het toch heel duidelijk een stoel is. ‘Oké, een stoel dan,’ zeg ik. Me liefdevol aankijkend, f luistert hij in mijn oor: ‘Je liegt.’ In de vooraf toegestuurde handleiding staan tips om de ander zo sterk mogelijk te vernederen – doe *good cop bad cop, maak tot zondebok, straf onredelijk*. Wil ik al spelend weggkomen dan zal ik mijn verzet moeten opgeven. Dus zeg ik broeder Heaven strak aankijkend terug: ‘De liefde van Amon schijnt door je heen, broeder.’ Ik moet nog tien rondjes loopmeditatie doen rond het landhuis en mijn ziel zal weer brandschoon zijn, zegt de broeder opgewekt. Binnen het spel is straf nu eenmaal nodig voor ieders bestwil. Om je zonden te compenseren en zo dichterbij Amon te komen. Dat is de verantwoordelijkheid van de cult, die zelf zou zondigen als zij haar taak niet systematisch en serieus ter hand neemt. De cult is immers een plek van reinheid en liefde, helemaal tegenovergesteld aan de kwaadaardige buitenwereld, de oorsprong van alle zonden die in de cult nog de kop op steken. Zo wordt de sekte gaandeweg een kleine hel.

Aan de andere kant van de ruimte speelt Zuster Purety dat ze verkracht wordt door broeder Unity. ‘Dit ritueel maakt haar open,’ verklaart Unity. ‘Open voor Amon.’ Dit kan ie alleen overkomen als ie de

seksueel geweld-button draagt. Alles gebeurt met wederzijds goedvinden en volgens het principe dat het slachtoffer bepaalt.

Het is spel, maar het is ook serieus: iets wat je wilt ondergaan om beter te gaan begrijpen waarom mensen tot zulke afschuwelijke dingen in staat zijn, vertelt broeder Unity achteraf. Hij heeft dan ook niet van het spel genoten. ‘Moet je voorstellen hoe weird het is: Iemand bruut verkrachten terwijl je roept: *“Because I love you!”*’

Liefkozingen en wreedheden gaan hand in hand in de martelkamer op de zolder van het landhuis.

Dat is toch eigenlijk verschrikkelijk?’ Ook zuster Purety vond het zwaar. ‘Al was het spel, ik beleefde de vernedering wel degelijk. Het personage dat ik hier speel, ben ik op een gegeven moment bijna echt. Anders gezegd, de vernedering, het gevoel geen vrije keuze meer te hebben, druppelt stilletjes door tot in mijn eigen ziel.’ ‘Bloeden’ noemen larpers dat. ‘Ik heb vier weken nodig om hier weer helemaal bovenop te komen.’

**‘Wie echte seks wil, gaat maar
naar het hotel drie honderd
meter verderop’**

Overdreven nuchtere stem

De dag voordat het sektespel begint, zijn er workshops waarin we leren om iemand in elkaar te slaan zonder dat het pijn doet. Het gaat erom dat het echt lijkt. En het lijkt echt als het gevecht is als een dans. Ook seks is aan strenge regels gebonden: alleen met de liefdesbutton, en alleen door het strelen van de armen. En als het een beetje verder gaat, dan alleen na nadrukkelijke wederzijdse toestemming. ‘Wie echte seks wil, gaat maar naar het hotel driehonderd meter verderop,’ grapt broeder Zen van de organisatie.

Toch is het gewelddadige spel geen niemendalletje. Het hakt er in. Broeder Legend legt uit waarom hij de hele tijd met zo’n overdreven nuchtere stem aan het martelen was: ‘Als ik het met mijn eigen stem doe, dan is er te weinig afstand tussen mijn personage en mijzelf. Dan ga ik me er achteraf ontzettend naar over voelen.’

Het religieuze loopt als een rode draad door de dagen. Tijdens de maaltijden zitten we aan lange tafels. Eerst zingen en bidden, dan komen broeders en zusters naar de microfoon op het podium om in het openbaar hun zonden te belijden. Zuster Infinity belijdt dat ze egoïstische gedachten had en broeder Spirit dat hij in zijn pre-sekteleven zich misdragen heeft als militair. Dan roepen we als één man: ‘We houden van je, zuster Infinity,’ en ‘We love you broeder Spirit.’ En: ‘Lof zij aan Amon!’ Met de handen bonkend op de tafels zetten we ons lof lied voor Amon in. De zonde is vergeven.

In al die dagen gebeurt het niet één keer dat er iemand uit zijn rol valt. Dat is taboe. De werking van het permanente spel laat zich zo steeds sterker voelen. Als er in je omgeving nog maar weinig gerelativeerd wordt, dan wordt het spel steeds werkelijker. Ook op de religieuze component heeft dat een verhevigende uitwerking. Zoals bij de 'liefde' van Amon. 'Wat zijn we toch geluksvogels, zo dicht bij de zuivere liefde,' f luistert mijn buurvrouw in mijn oor tijdens het diner, terwijl ze me bijna verliefd aankijkt. Gelukkig is het maar spel, moet zij waarschijnlijk in werkelijkheid even weinig van mij hebben als ik van haar. Dus ik zeg terug: 'Amon houdt van jou. En ik ook.'

Spel is een krachtige manier om een ervaring te scheppen, zegt zuster Waterfall achteraf. 'Als je drie dagen lang de hele dag een smile op je gezicht hebt, dan heb je weleens een moment dat je denkt: rot toch op met dat geforceerde gedoe. Maar ondertussen werkt het wel. Aan geen van de vijftig deelnemers heb ik een hekel, en dat is in het gewone leven voor mij een onmogelijkheid.'

**'Als je drie dagen lang de hele dag
een smile op je gezicht hebt, dan
heb je weleens een moment dat je
denkt: rot toch op met dat
geforceerde gedoe. Maar**

ondertussen werkt het wel'

Dikke, kale man

Tijdens het stilte-uur zie je her en der stelletjes en groepjes staan, die elkaar liefdevol eindeloos aanstaren terwijl ze elkaar aaien, huggen en ook zoenen. Anderen zitten in boeddha-houding te mediteren. Iedereen is net als jij geliefde van de god Amon. Hij heeft hen even lief als hij jou liefheeft. Dus dat zeggen, zingen en bidden we de hele dag, zodat het meer werkelijkheid wordt voor onze types, en door hen heen ook voor onszelf. Door voortdurend mensen te huggen en liefdevol aan te kijken terwijl je ze over de armen wrijft en zegt 'I love you', ga je daadwerkelijk steeds meer van ze houden. *'Fake it till you make it.* Ga erin mee, ook al voel je er niks bij. Het kruipt er vanzelf in,' aldus de organisatoren. Eerst lijkt het geforceerd, maar het wordt steeds makkelijker. 'Ga er in ieder geval niet relativerend om lachen. We geloven in wat we doen.'

De martelsessie in volle gang.

Zuster Harmony speelde een liefdevolle relatie met een toevallige medespeler waar ze in het gewone leven helemaal niets mee zou hebben. ‘Maar ik weet zeker dat ik de dagen na het spel liefdesverdriet ga voelen. Terwijl ik hem voor mijn part nooit meer hoeft te zien.’

De liefde staat centraal tijdens het collectieve avondritueel ‘Universal Love’, waarbij – na een korte ‘out of game-instructie’ dat je niets moet doen of laten gebeuren wat je niet wilt – alle broeders en zusters bij elkaar komen in een zaal en in kleermakerszit op matjes gaan zitten. De ruimte is rood-verlicht en er klinkt opzweepende muziek. Daar heb je de eerste hand al die langs mijn arm naar boven kruipt, en nog een, en nog een. Binnen de kortste keren heb ik het gevoel dat alle armen, de mijne inclusief als slangen in het rond kronkelen. Ik voel de armen en handen van zes anderen tegelijk. Langzaam kronkelen ze allemaal naar het centrum toe, naar Gaia, en wordt de muziek verdrongen door een collectief gehijg en gekreun waarbij iedereen in een grote hug tegen elkaar gepakt staat.

Binnen de cult is monogamie een zonde. ‘Bedrijf de liefde met iedereen, ongeacht het geslacht,’ is het parool. Als ’s avonds broeder Love naar voren treedt om bekend te maken dat Amon heeft doorgegeven dat een broeder en zuster een kind gaan maken, barst er stevast een enthousiast applaus los. ‘Amon is liefde,’ zingen we staand. ‘Amon houdt van je,’ zeggen mijn broeders en zusters tegen mij, en ik zeg het tegen hen. Ik ga er langzaam een beetje van gloeien. En het leuke

is: ik hoef niet een of ander mij al dan niet afstotend figuur in de ogen te kijken, als ik het goed speel, hoef ik alleen maar de god Amon in andermans ogen te zien. Een universele en superwijze hogere macht waar we uiteindelijk allemaal deel van uitmaken. En dan is het soms een stuk makkelijker. Spoiler: overal hangen foto's van Amon bij leven: een dikke, kale man.

Een snufje pseudo-wetenschap

Hier en daar zie je topacteurs aan het werk. Zoals broeder Precious die moeder Gaia naar haar manipulatieve hoogtepunt toewerkt als hij op haar verzoek huilend van dankbaarheid de rozijnen uit haar couscous vist. 'Al doende voelde ik de liefde voor Amon zo sterk, er zijn geen woorden voor. Het blies me omver,' zegt hij als hij weer aan tafel plaatsneemt. Als Gaia een dag later vertelt dat ze gaat vertrekken, biggelen de tranen over zijn wangen. Hij huilt niet van verdriet, maar uit dankbaarheid en liefde voor de goera, door wie hij Amon vereert. Hoe hij dat doet vertelt hij achteraf: 'Ik zat zo diep in mijn spel dat het voor even werkelijkheid werd. Het gevoel dat daarbij nodig is, put ik uit het grote reservoir van shit die ik in mijn leven verzameld heb.'

Bij de workshop reïncarnatie proberen we in paartjes bij degene die op de grond ligt herinneringen op te wekken aan het kraambed, de baarmoeder en vorige levens. ‘Het maakt weinig verschil met een echte spirituele workshop,’ weet zuster Harmony die voor me ligt. Ze vertelt over een leven in een boerendorp vol vernedering en geweld. ‘Of het nu in een larp- of in een spirituele workshop is, de ervaringen zijn volgens mij hetzelfde: het beleven van verhalen die door deze methode de schijn van realiteit krijgen.’

Broeder Shadow toont zijn buttons.

Harmony deed ook mee aan larp in een roomskatholiek klooster waar de mis met alle toeters en bellen nagespeeld werd, vertelt ze achteraf. 'Precies dezelfde ervaring als in mijn jeugd.' In Zuid-Europa zijn er nog weleens discussies of het wel *all the way mag*, inclusief de hostie. Die discussie is voor de meeste larpers echter al lang achterhaald.

Volgens de leer van Amon zijn we uiteindelijk allemaal vormen van energie en zo met elkaar en Amon verbonden. Ocean kan als hij goed speelt zelfs de liefde als een soort energie door zich heen voelen stromen, zegt hij. En dat is precies wat Broeder Zen je in zijn spirituele work-out wil leren. Een uur lang geeft hij oefeningen die je ook op de spirituele markt aangeboden krijgt. 'Adem diep in en voel de energie uit de kosmos via je handen je hart in stromen. Voel het! Doe dit ritueel bij het opstaan en voordat je seks hebt.'

Over hoe hij aan zijn spirituele workshop komt, zegt organisator broeder Zen: ‘Ik heb tai chi gedaan, mix daar nog wat populaire new age-spiritualiteit doorheen en gebruik je grote duim, en je hebt een workshop die aardig op een echte spirituele workshop lijkt.’

Broeder Zen biedt spiritualiteit terwijl hij erbij zegt dat het fantasie en jatwerk is. In de ‘Zeven Harmonieën’ – heilige kennis voor de ziel – die door de dagen heen worden geopenbaard, staan liefde en energie centraal. Broeder Zen: ‘Ik heb de spirituele bestsellers *De Celestijnse Belofte* en *The Secret* gemixt met een snufje pseudo-wetenschap en wat mumbo jumbo.’

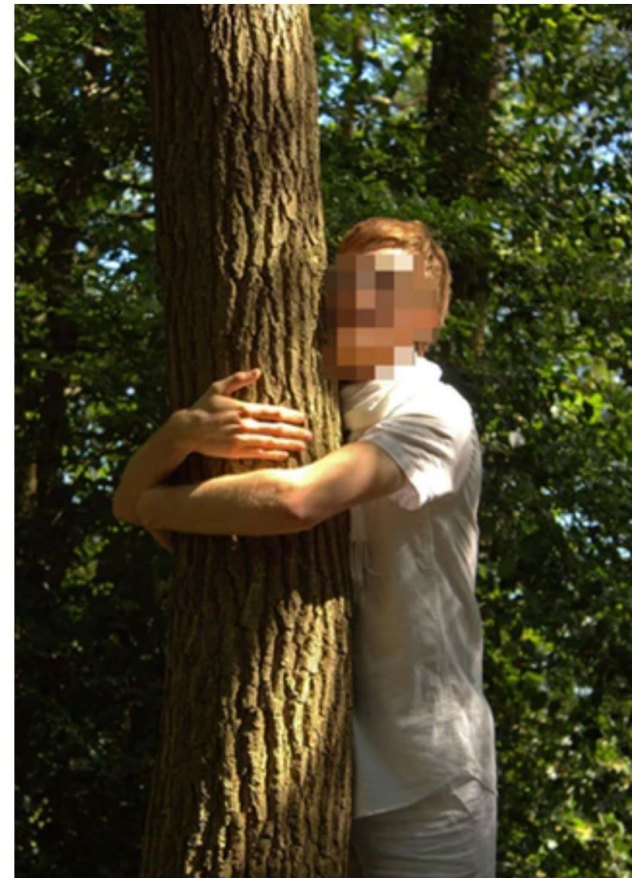
Gifpil

Inspiratiebron voor de cult van Amon waren Scientology en Osho. En het spel eindigt in de geest van Georgetown in Frans-Guyana, waar een paranoïde sekteleider eind jaren 70 negenhonderd volgelingen dwong zelfmoord te plegen. Naarmate de tijd vordert wordt het klimaat op het landgoed in Drenthe steeds repressiever. Gaia kondigt aan dat de tijd gekomen is om afscheid te nemen. Ze zal overgaan naar ‘de andere dimensie’, en ‘een ster worden naast Amon’. Het martelen en waterboarden wordt verder geïntensiveerd: alle zonden moeten worden uitgebannen.

Zaterdagmiddag lopen we in processie naar de heilige boom in het bos op het landgoed. Daar zit Gaia al op een deken klaar om de gifpil te slikken. Wie gaat er met haar mee? Amon-liederen zingend moedigen de achterblijvers de vertrekkers aan hun gif te slikken. Maar een handvol kiest ervoor het spel ermee te beëindigen. De cult van Amon is voorbij.

Vanaf nu is het taboe te zeggen dat Amon van je houdt. Ook geen Amon-liedjes meer, en nog een lijstje woorden die de laatste dagen in ieders mond bestorven lagen zijn vanaf nu not done.

Net als de witte kleding. Iemand zegt: 'Eindelijk kan die fucking smile van m'n gezicht.'

Ook voor boomknuffelaars is er plaats binnen de sekte.